MENSENLIEF

Eek! Shockrocker **Marilyn Manson** is misschien wel een doodnormale mens. De zanger heeft zijn villa in het Californische Chatsworth te koop gezet en het interieur van het optrekje bestaat gewoon uit muren (in gebroken wit), *planché* en kroonluchters. Waar is die mens eigenlijk mee bezig?

"Het gebeurt geregeld dat het al middag is voor ik me eindelijk aankleed", geeft **Lyndsey Pfaff** toe. Wie tuk is op nog meer van die openheid moet naar de website van de Nederlandse uitgeverij Jonge Gezinnen, waarop ze een wekelijkse column krijgt over de dagelijkse was en plas van een jonge moeder.

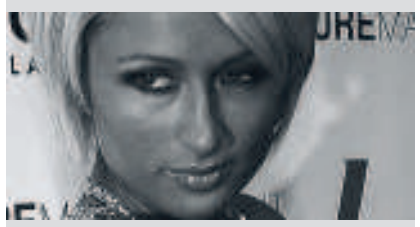

Paris Hilton, daarentegen, vindt ondertussen dat ze misschien toch iets te open is geweest in haar videofilm *One Night in Paris*. Toen ze een pornowinkel in de Canadese stad Toronto passeerde, waar uitvergrote *screenshots* uit haar uitgelekte keesvideo als posters in het raam hingen, brieste ze naar binnen en gaf ze de uitbater de volle laag. Pikant detail: Hilton was gekleed in een skeletkostuum, want eigenlijk was ze op weg naar een Halloweenfeestje.

O ja, **Angelina Jolie** is opnieuw zwanger, zeggen Italiaanse kranten. Ze liet zich dat ontvallen tijdens een persconferentie. De spruit is het tweede kindje dat ze met acteur Brad Pitt heeft.

Ocharme, **Jennifer Aniston**. Het mensje had zich afgelopen weekend zelfs nog zo goed mogelijk vermomd om toch maar eens een glimp te zien van Brad Pitt, haar ex, door naar een late vertoning van diens nieuwe film *The Assassination of Jesse James by the Coward Robert Ford* te gaan kijken.

Maar terug naar **Paris Hilton**. Die werd afgelopen weekend aangereden door een paparazzo. Toen ze, klaar voor een dagje shoppen, uit haar Cadillac Escalade stapte, werd ze voorbijgestoken door de persfotograaf, die stopte om een foto van haar te nemen maar in zijn haast zijn Mercedes in achteruit liet staan.

(RME)

Apse maakt postrock voor wie postrock beu is

'Gelukkig zijn we geen popband'

Met postrock is het zo'n beetje als met de E313: sinds iedereen erop is beginnen te rijden, gaat het er geen meter meer vooruit. Bijzonder sneu voor bands als het Amerikaanse Apse, die de clichés rigoureus links laten liggen en zowel op plaat (*Spirit* uit 2006) als live (Pukkelpop 2007) weten te verbluffen.

DOOR KURT BLONDEEL

BRUSSEL ● Binnenkort trekt het kwintet uit Newton, Connecticut voor de vierde keer in een jaar tijd door onze contreien. Een uitgelezen kans om zowel uw intellect als uw dansbenen een wild avondje uit te bezorgen.

Krautrock, gothic, metal en postpunk: ze maakten van *Spirit*, de eerste volwaardige studioplaat, een auditief doolhof waarin het heerlijk verdwalen was. Toch zijn het op concerten van Apse vooral de diepe, omineuze ritmes die een verschil maken. Ten slotte onderscheidt deze band zich evenzeer van het pak (er woont altijd wel één postrockband bij u in de buurt) dankzij de spookachtige zang van Robert Toher. Die bedient zich naar verluidt van teksten waarin goed en kwaad elkaar te vuur en te zwaard bekampen.

De hoeveelste ben ik die met de naam Tolkien komt aanzetten?

Ezer Lichtenstein (drummer-oprichter): *"(lacht)* Dat valt wel mee. Ik ben de eerste om toe te geven dat onze muziek duister en mystiek aandoet, maar daarom hebben we nog geen tweede soundtrack bij *Lord of the Rings* gemaakt, hè. De realiteit blijft ons uitgangspunt. Inhoudelijk is *Spirit* een zoektocht naar wat een mens drijft, een weerslag van de strijd die elk individu met zichzelf levert. Spiritualiteit dus. Die fantasyachtige metaforen pasten daar gewoon goed bij."

Eerlijk gezegd kan ik uit jullie teksten weinig opmaken, aangezien de stem zo diep in de mix verborgen zit.

"Zeven à acht jaar geleden speelden we nog instrumentale hardcore met veel distortion. Toen we besloten stem te gebruiken, was Robert er eerst niet happig op om van achter zijn gitaar te komen. Ja, de meeste vocalisten hengelen naar aandacht, maar bij hem is het net omgekeerd: hij is nogal verlegen. Wij allemaal een beetje, trouwens. Gelukkig zijn we geen popband, want die hebben schijnwerpers juist nodig."

Hoe komt het dat jullie sinds de release van *Spirit* veel meer in Europa dan in jullie thuisland hebben opgetreden?

"Om te beginnen zitten we op een Spaans label, Acuarela Discos. Dat lijkt vreemd, maar die mensen hebben ons zelf gecontacteerd. Vooral in Barcelona en Madrid is postrock nog altijd heel populair. Verder treden we in Europa meestal zonder verlies op. Dat is wellicht onze grootste uitdaging, naast de muziek zelf: op onze tanden bijten in deze break-evensituatie, in de hoop dat we ooit echt van de grond komen en we onze luizige jobs kunnen opgeven. Zelf werk ik op een treinwerf, waar ik het werk van de onderhoudsarbeiders regel. Een verstopt toilet? Ik zet er iemand op! *(lacht)* Heel saai, maar ik krijg genoeg vrijaf, dus dat maakt het draaglijk."

> Wie weet spelen we binnenkort wel in een kindershow op televisie

Ik weet dat jullie er een hekel aan hebben om een postrockband genoemd te worden. Daarom bedachten jullie voor de grap de term *post postrock rock*. Het bekt niet, maar het klopt wel.

"(lacht) Alles om aan de stigma's te ontsnappen. Kijk, ik heb niks tegen grandioze, epische en hoofdzakelijk instrumentale muziek, hoor. Wij zijn net zo goed door Godspeed You! Black Emperor beïnvloed. Alleen: dat was jaren geleden en ondertussen zijn de na-apers niet meer te tellen. Van dat gebrek aan creativiteit proberen we ons veraf te houden. Onze volgende ep of full-cd zal heel anders klinken dan *Spirit*."

Een hypothetische vraag. Stel dat een bedrijf bereid is heel veel geld neer te tellen om één van jullie songs in een reclamespot te mogen gebruiken. Ga je daarop in?

"Hm, dat hangt van veel factoren af. Iggy Pop heeft 'Lust for Life' ondertussen al enkele keren 'uitgeleend', en zijn rechtvaardiging luidde telkens: 'Toen ik die song schreef, deed ik dat voor mezelf, niet voor hen'. Zelfs een song van Mogwai was ooit te horen in een spotje van Levi's. Ik zou hier makkelijk een lans kunnen breken voor integriteit, maar laat ik dat maar niet doen. Want wie weet, staan wij over twee jaar ook wel in een onnozele kindershow op televisie te spelen."

De Halloweenspecial dan ongetwijfeld.

Apse speelt op 31/10 in MOD in Hasselt, op 1/11 in de AB in Brussel, op 2/11 in De Kreun in Kortrijk en op 3/11 in La Posterie in Courcelles.

FOTO RV

■ **Drummer-oprichter Ezer Lichtenstein (tweede van links): 'Ik ben de eerste om toe te geven dat onze muziek duister en mystiek aandoet, maar daarom hebben we nog geen tweede soundtrack bij *Lord of the Rings* gemaakt, hè.'**

DE WEEK IN DANS

PIETER T'JONCK

Het persoonlijke als politiek

Met *Müller/Traktor* grijpt Jan Decorte terug naar Heiner Müller (1929-1995). Met de enscenering in 1982 van *Hamletmachine*, een tekst uit 1977, vestigde Decorte definitief zijn naam als 'belangwekkende' regisseur van het Vlaamse theater. In de vijfentwintig jaren die volgden, werd hij eerst de luis in de pels, later zelfs de *rebel without a cause* van dat theater.

De Jan Decorte van 2007 is niet dezelfde als die uit 1982. Hij tekent zelfs niet langer alleen voor het werk. Actrices Sigrid Vinks en Sara De Bosschere hebben een stevige vinger in de pap. En, niet onbelangrijk, ook naast het podium hebben beide vrouwen een sterke band met hem. Vinks, die ook de teksten vertaalde, is zelfs sinds jaar en dag zijn levensgezellin.

Er verschijnen hier nog meer 'verwanten' op het appel: Johan Daenen verzorgt als vanouds de scenografie. Lichtregie en kostuums zijn alweer van de hand van Luc Schaltin en Sofie D'Hoore. Eigenlijk is *Müller/Traktor* een aflevering in de lange reeks stukken van 'Jan Decorte en zijn vrienden'.

Müllers teksten staan als bijzonder weerbarstig bekend. Hij ploegde vaak het bekende literaire landschap van de 'grote' teksten om (Jan Decorte ook trouwens). Hij deed dat echter minder als een boer die de vruchten van het veld wil plukken dan als een perverse ontmijner die hoopt dat hier of daar nog wel eens een vergeten bom uit een afgelopen oorlog wil ontploffen.

Müllers personages zijn zelden 'invoelbaar'. Ze blijven onbegrijpelijke, brute brokken tekst. Müller grijpt ook graag terug naar de gruwelijkste personages. Hier krijgen we de geschiedenis van Heracles, Medea en Hamlet, gezien door de ogen van Müller, te verwerken.

Het opmerkelijke is dat de eigen adem, het bijzondere ritme van de teksten, die buitenissige tekstbrokken toch aannemelijk maken. Müllers teksten lezen, dat is zoiets als via het brein van de auteur rechtstreeks inpluggen op de waanzin van vijfentwintig eeuwen Europese geschiedenis.

Nu Decorte terugkeert naar Müller zie je plots het parcours dat hij sinds 1982 aflegde veel beter. Wat deze *Müller/Traktor* bijzonder maakt, is niet dat Decorte ons een sleutel biedt om deze teksten beter te begrijpen. Dat deed de Jan Decorte van 1982, toen het regisseurstoneel 'in de mode was', nog wel.

> Eigenlijk is 'Müller/Traktor' een aflevering in de lange reeks stukken van 'Jan Decorte en zijn vrienden'

Hier vermijden Decorte en vrienden echter zorgvuldig om uitleg te geven.

Wat ze dan wel doen? Ze pareren de teksten van Müller met hun eigenzinnige vorm van acteren. Ze steken er, in *Hartstuk*, ook even de draak mee. Ze koppelen onverwachte beelden, zoals de toren van de Russische constructivist Tatlin of een oude performance van Yoko Ono, aan de tekst. Dat creëert een prachtige theatervorm.

De logica van die vorm is echter strikt persoonlijk, en dus voor de kijker tot op grote hoogte ondoorgrondelijk. Toch communiceert dit stuk door zijn authenticiteit. De acteurs leggen hier hun hart op tafel. Dat gebaar stellen ze op hun eigen, volstrekt onnavolgbare manier, net zoals Müller schrijft op zijn eigen volstrekt onnavolgbare manier. Het persoonlijke wordt hier een opvoeringspolitiek. Een geslaagde opvoeringspolitiek.